

[Justitsministeren]

fælles forældremyndighed. Et flertal i ægteskabsudvalget mente ikke at kunne gå ind for, at der indførtes en sådan mulighed, mens et flertal i børnekommissionen var tilhænger heraf. Så var vi jo altså vejledet på den måde.

Dengang vi behandlede beslutningsforslaget, gav jeg udtryk for, at jeg var indstillet på, at spørgsmålet om fælles forældremyndighed skulle drøftes nærmere i løbet af kortere tid, men at jeg på forhånd var skeptisk over for, om der bør være adgang til fælles forældremyndighed, særlig for så vidt angår ugifte samlevende.

Jeg er fortsat åben over for en drøftelse af de fordele og ulemper, som et forslag om fælles forældremyndighed for separerede og fraskilte indebærer. Jeg er helt klar over, at den, der ikke får forældremyndigheden efter en separation eller skilsmisse, ofte har det meget svært, men jeg mener også, vi bør se på, om vi ved at gennemføre fælles forældremyndighed kommer til at skabe problemer i forholdet til børnene i form af øget utryghed om, hvor de hører til, og at de så måske følelsesmæssigt risikerer at skulle igennem to skilsmisser.

Jeg kan også nævne de praktiske problemer, der kan opstå ved, at den fælles forældremyndighed vil tilkomme forældre, der lever adskilt og måske bor langt fra hinanden.

Om de ugifte forældre vil jeg godt minde om, at ægteskabsudvalgets konklusion på de ugifte samlevendes problemer var et råd om, at de burde gifte sig. Det er også mit råd. Ægteskabet giver efter min mening den bedste juridiske ramme om familiens liv og sikrer de enkelte medlemmer af familien følelsesmæssigt og økonomisk afklarede forhold. Man bør derfor i forbindelse med reformovervejelser inden for familieretten søge at tilskynde til at indgå ægteskab og ikke at modvirke ægteskab. Jeg er ikke sikker på, at en mulighed for fælles forældremyndighed for ugifte par ikke vil kunne bevirke, at der vil blive endnu flere, der undlader at gifte sig. Det tror jeg er meget sandsynligt, og det mener jeg ikke vil være nogen heldig tendens.

Jeg er glad for at kunne sige, at jeg ikke står alene med synspunktet om, at vi bør styrke ægteskabet. Et helt enigt ægteskabsudvalg, der jo foruden stor juridisk ekspertise

og erfaring havde repræsentanter for de forskellige politiske partier som medlemmer, var også af den opfattelse, at ægteskabet bør styrkes, og at man ikke bør indføre et ægteskab af anden klasse ved at lave en regulering af de ugifte samlevendes forhold. Undlader man at indgå den særlige kontrakt med hinanden, der hedder at gifte sig, bør man gøre sig klart, at man løber en vis risiko, og at der ikke blot er fordele, men også kan være visse ulemper forbundet hermed.

Der er i øvrigt kun et enkelt punkt i arbejdsgruppens lovudkast, som jeg allerede nu vil kommentere ud over det, der er fremsat forslag om. Det er spørgsmålet om at høre børnene i sager om forældremyndighed og samkvemsret. Arbejdsgruppen foreslår, at der indføres en lovregel om, at børn over 12 år skal have ret til at udtale sig i sådanne sager. Det sker jo allerede i dag i utallige tilfælde, men jeg mener at måtte pege på, at dette vedrører et område, hvor man skal være meget varsom. Det kan volde ubodelig skade for et barn pludselig at stå i den situation, at det skal vælge mellem sin far og sin mor. Jeg går ud fra, at baggrunden for forslagets punkt 2 om ændring af praksis i sager om samkvemsret er at skabe debat om dette emne og ikke at foreslå, at området skal lovreguleres. Jeg er således enig med arbejdsgruppen i, at emnet ikke egner sig til lovregulering.

Allerede da vi for lidt over et år siden sidst diskuterede spørgsmålet om samkvemsrettens normale omfang, kunne jeg oplyse, at man i praksis i stigende grad fraveg ordningen med samkvem én weekend om måneden. Denne tendens har nu udviklet sig yderligere, sådan at det er justitsministeriets indtryk, at samkvemsret som oftest fastsættes til hver anden eller hver tredje weekend. Særlige omstændigheder kan dog tale imod et så hyppigt samkvem, f.eks. transportproblemer på grund af afstanden mellem bopælene eller på grund af forældrenes stejle og fjendtlige holdning over for hinanden.

Samkvemsrettens omfang fastsættes i de tilfælde, hvor forældrene ikke kan blive enige, af statsamtet. Statsamtet afholder som oftest et møde med begge forældre for at udforme en samkvemsret, der bedst muligt er tilpasset den enkelte families forhold. I de fleste statsamter kan man endvidere etablere